

Reflexions

TRIBUNA

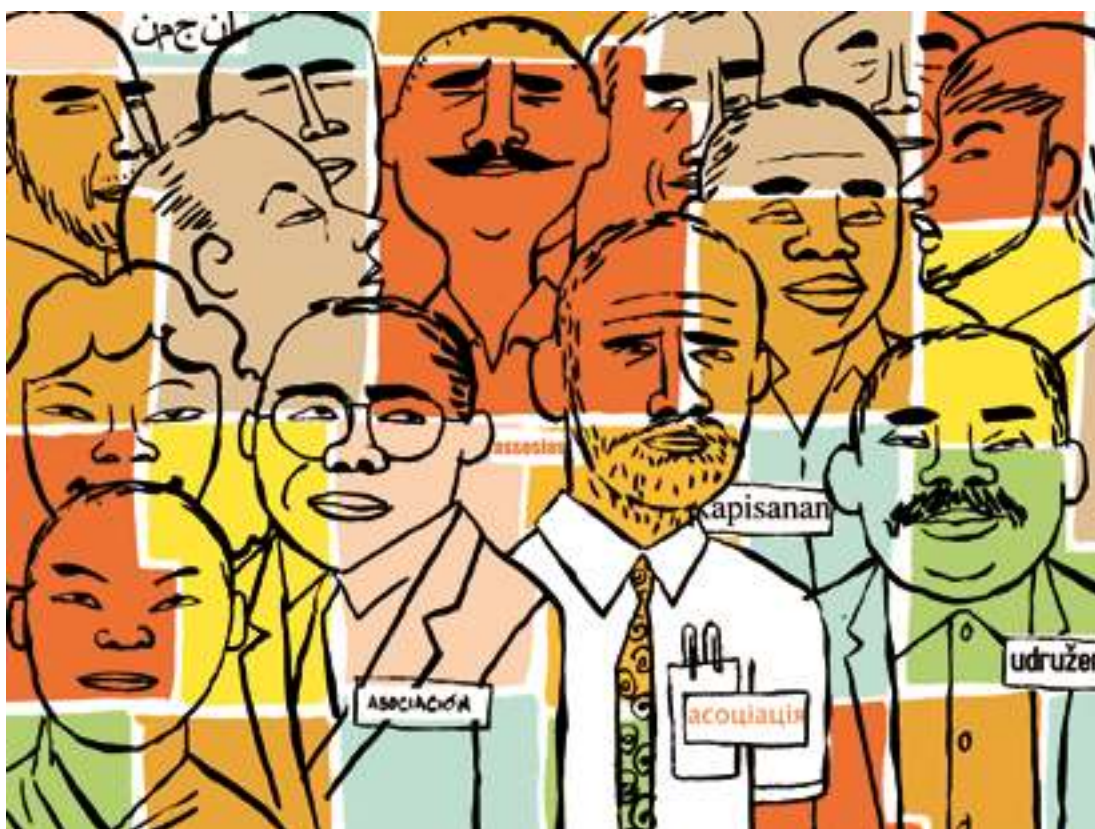
Associacionisme immigrant i cohesió

L'Administració ha de fomentar la integració cultural

RICARD
ZAPATA-BARRERO

PROFESSOR DE CIÈNCIA POLÍTICA DE
LA UPF I COORDINADOR DEL GRITIM

GALLARDO

L'associacionisme és un dels indicadors més consolidats de la nostra història democràtica. A Espanya hi ha un vincle molt estret amb el moviment social, una de les funcions del qual és incidir en el canvi social. Això no és casual, forma part de la nostra tradició mentre s'estrenya el vincle entre associar-se i mobilitzar-se contra el règim dictatorial. Aquest arrelament de la nostra cultura política també es reproduïx amb els immigrants, que es troben en un context polític que els tracta com a "ciutadans de segona". Aquest marc explica en part per què l'associacionisme immigrant és un instrument de protesta, tot i que ara, amb el seu vincle amb les administracions, estan adquirint un altre paper quant a implementació de polítiques. A Espanya aquesta doble funció de l'associacionisme immigrant és un fet

ja consolidat. Aquesta realitat està en part potenciada per la seva relació amb les administracions. Així, les associacions es transformen en aliades de les polítiques locals, tant en el disseny com especialment en la implementació de polítiques.

En aquest marc es produeix un dilema que cada Ajuntament resol de manera diferent. És a dir, no hi ha una directriu política que orienti la seva relació amb la realitat associativa: el dilema entre promoció i generalització –incloent les entitats dins de l'entramat de les associacions ciutadanes– constitueix un dels eixos centrals per debatre la política de gestió de l'associacionisme immigrant. Però també hi ha molts dubtes no resolts. Fins ara el paradigma té més referents de clientelisme, on les dues parts es retroalimenten i beneficien, però sense unes pautes clares d'exigència mútua. O dubtes al voltant de la representativitat, en tant que se

Cal exigir democràcia interna i col·laboració amb altres entitats per accedir a subvencions

sap que existeixen "generals sense tropes" i "tropes sense generals"; és a dir, encara hi ha dificultats per saber en nom de qui parla una associació, si en nom d'una suposada comunitat que diu representar, o bé del conjunt tan divers que és la població immigrant. O també hi ha el dubte sobre quins criteris seguir per gestionar el pluralisme d'associacions d'una mateixa nacionalitat, que potser transmeten diferents maneres –fins i tot oposades– de relacionar-se amb la seva pròpia comunitat i amb els representants polítics dels seus països d'origen. I un altre tema que genera dilema polític és fins a quin punt les acci-

ons culturals d'aquestes associacions, en lloc de contribuir a l'acomodació de la diversitat, fomenten més la separació, i per tant dificulten la generació de confiança entre la població.

Dit això, les administracions han de tenir dos criteris clars per donar subvencions i suport institucional a l'associacionisme immigrant: democràcia interna i cooperació amb altres associacions, siguin immigrants o autòctones. És a dir, que davant del dubte de la representativitat, i volent anar més enllà de la relació clientelar, es concebi l'associacionisme immigrant com una escola de democràcia interna, i que per tant se'ls exigeixi unes eleccions obertes per legitimar presidències i interlocució amb les administracions, i per tant, amb un nombre mínim d'afiliats que representin. Només així s'evitarà el dubte sobre associacions que tinguin una forma d'organització que, en lloc de fomentar una cultura democràtica, la vulnerin.

Pel que fa a la cooperació amb altres entitats, la relació entre l'Administració i l'associacionisme immigrant no pot continuar retroalimentant cultures aïllades entre si. Cal exigir que els seus projectes siguin una escola del valor de la interculturalitat, i fins i tot que demanin projectes coordinats entre diferents cultures associatives: un projecte entre la comunitat xinesa i la marroquina, o entre la comunitat pakistanesa i l'associació de veïns d'un barri, hauria de ser una exigència administrativa. Només així sortirem d'aquesta relació clientelar, fomentada per la manca de criteris sobre les pautes de relació entre l'Administració i l'associacionisme immigrant.

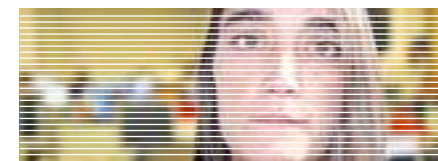
Una cosa ha de quedar clara: si l'associacionisme immigrant és una via de participació democràtica, aquests valors han de ser les forces que orientin la seva organització interna. L'associacionisme immigrant ha d'elevat la diversitat al punt més alt de la cultura democràtica. Hem d'exigir i donar oportunitats perquè els immigrants no es retroalimentin en les seves cultures, sinó que ens les transmetin i puguem gaudir-ne, més enllà del folklorisme culinari o musical, i que contribueixin al desenvolupament de les ciutats. Les capacitats culturals dels immigrants estan sense fomentar, i pot ser una bona contribució cívica. La cohesió social no és el resultat d'una situació de deixar fer, sinó que es construeix amb uns valors i una cultura democràtica que les nostres administracions han de saber fomentar en les seves relacions amb la xarxa associativa immigrant.

PER OPINAR SOBRE L'ARTICLE
blogs.publico.es

www.upf.edu/gritim

Humans nassos

NÚRIA
MARTÍNEZ-VERNIS

L'eròtica del contrapoder

Eros, el déu primordial, encarnació de l'amor, del sexe, de la fertilitat, del desig i de l'impuls creatiu, patró de l'amor dels homes entre els homes i responsable de la creació i l'ordre de totes les coses en el cosmos, està de moda. Els expedients de regulació, EROs, que no tenen res a veure amb la divinitat de l'amor, en porten el nom però no les maneres. L'amor no està de moda, però sí el seu nom.

L'amor és particular, és dirigit, dominant i brutal, tendre i decisiu, carnal i descarnador, possibilitador o amputador de la llibertat i de les necessitats bàsiques, sovint treu la gana i empetiteix l'espai vital que s'emmotlla als interessos aliens, també particulars i molt poc transferibles.

Eros, en aquesta època molt poc fèrtil, de saldos i d'estocs immòbils, lluita en una batalla desigual, en absoluta inferioritat per l'amoral, contra el diner i les superestructures que dominen l'amor quotidià, individual, i que condicionen felici-

Eros lluita en una batalla desigual contra el diner i les superestructures que dominen l'amor quotidià

tat i desig amb ferides obertes i retallades que no garanteixen salut. Eros perd efectius i efectes, la munició és idealista i en els afectes pràctics es redueix a una utopia clàssica en llengua moderna.

I tot això, que res té a veure amb l'intent de construir un ideal, s'emboïca entre divinitats, Hipnos, el somni, i Thanatos, la mort no violenta, que es divideixen el botí d'Hades, el déu del món subterrani que enterra individus i individus en la divina comèdia. Les víctimes alineades, els afectats, s'emmotllen obligats a les baixes incentivades per les divinitats poderoses, a les excedències, que no excel·lències, de l'atur –la divinitat precària–, a les reduccions de sou i a la mort social que és la desintegració de la jornada laboral. Venç l'única moneda de canvi que uniformitza EROs.

Però tota divinitat té el seu pol, oposició i guerra de passions articulades, i la victòria no és mai la condició *sine qua non* del domini absolut. Amb el temps, la resistència esdevé possible, creix i basteix el món dels vius que temptegen la mort dels paradisos artificials, els passadissos humans de les negociacions unívocues, i concreta en Eros una força perpètua, una gana, una lluita d'ideals que engeixa de pensament una multitud de rebels, revolucionaris i guerrers que empenyats posen a la balança allò que poden perdre, i guanya el res.